

Ty Lênh

Truyện của Vĩnh Ng

Trở c thăng vậ đáp, cánh quật thậ cát bậ tung mọt trậ, cậ tranh bên dậ ngắ rậ, thân dậ dậ nhậ sớng. Thăng nhậ xuậng trậ c tiên, đậ mọt quan sát chung quanh rậ quay ngậ i lậ giậ tay cho Chinh bắ m lậ đậ bậ c xuậng. Cũng chậ c máy truyậ tin cũ đeo sau lậ ng, nhậ ng hôm nay có vậ nậ ng hậ n vì gậ ng mọt Chinh đắnh lậ chậ không nhìn Thăng cậ i và khậ gậ đậ nhậ nhậ ng lậ đậ bậ trậ c thăng trậ c. Chinh mang máy cho Thăng đậ ba năm, đeo hậ sớ gậ mọt năm. Thậ trò đậ kậ cậ, cùng vào sinh ra tậ không biậ bao nhiêu lậ, chậ a bao giậ Chinh biậ lậ sớ hậ kậ cậ nhậ ng lúc nguy khậ n nhậ t, bậ đậ chậ vậ hậ m phậ m đậ đậ ng mầu đậ triậ t thoậ. Ngậ i kậ tậ p là Sậ n Phon, hậ sớ nhậ t. Thói quen cậ a Phon là mậ i lậ nhậ xuậng đậ tránh ra mọt bên nhậ ng chậ trậ ng cho đậ ng đậ i, rậ ngậ xậm nhìn Thăng chậ lậ nhậ và nhậ mọt cậ i. Lậ n này, Sậ n Phon khóm ngậ i quay qua quay lậ i, mọt dáo dác nhậ sậ p đắnh cậ n chậ n. Tậ ng trậ i chậ n trậ ng nhậ u năm, Thăng thậ ng yêu lậ nhậ nhậ ng đậ a em và nhậ cậ tậ tậ tậ và cậ tậ tậ cậ a tậ ng ngậ i. Ngậ c lậ i, hậ cũng kậ mậ n Thăng nhậ mọt cậ p chậ huy gan đậ, đắng tin cậ y đậ cùng xông pha lậ a đậ n, sinh tậ không sậ n lậ ng. Thái đậ khác thậ ng cậ a hai thậ ng em thân cậ n làm cho Thăng hậ i chậ t đậ, nghĩ ngậ i rậ i thậ y lo ngậ i. Có đậ u gì đậ bậ t an mà chàng chậ a lậ nhậ cậ m đậ c và bậ n tậ chậ lậ chặng. Thăng chặ chú nhìn đắ m lậ nhậ lậ t nhậ y ra khậ i trậ c thăng đắng dậ ra bậ trí canh phậ ng, cậ xớ a đậ nhậ ng ý nghĩ tậ i tậ m trong đậ u.

Sậ n Phon, ngậ i Miệ n, hai mậ i mọt tuậ i, lậ tậ tậ nguyậ n, đậ xông pha chậ n trậ ng bậ n năm. Trong cái thân xác gậ y gậ và lậ t choậ t cậ a Phon chậ a đậ ng mọt sậ c chậ đậ ng bậ n bậ không ai sắnh bậ ng. Cậ nhìn Phon cậ i cậ t, ca hát nhậ ng lúc đậ ng quậ hay vậ đậ ng quậ hậ u cậ, không ai có thậ ngậ rậ ng khi xung trậ n, đậ i đậ n vậ i quậ thù, cậ u bé ngậ i Miệ n nhậ thậ này sậ trậ thành mọt con cậ p đậ, và tậ u đậ i trậ ng tậ n sát Sậ n Phon đậ lậ p đậ c nhậ ng chậ n tậ đắng nậ. Robert Chinh, tên mà đậ ng đậ i thậ ng gậ i ngậ i lậ m mang máy truyậ tin cho Thăng. Ít ngậ i biậ đậ chậ xác ngậ n gậ c cậ a cái tên “Robert.” Thăng nhậ, hình nhậ có

nghe đậ lậ khi còn thậ huậ n trậ ng bậ binh Thậ đậ c. “Rô be” hay “Tậ lậ t” cũng thậ, dùng đậ chậ mọt thậ c cậ p thậ ng theo sát chậ huy đậ n vậ. Dù có mang tên Tây hay Mậ gậ đậ nậ a, thì chàng thanh niên ngậ i Viậ t gậ c Hoa tên Chinh cũng là mọt chậ n sớ biậ đậ ng quậ cậ m.

Thắng nhìn đậ ng hậ. Mậ i hậ n bậ n giậ chậ u nhậ ng trậ i đậ mậ mậ, vì vậ ng thậ đậ ng đắng ngắ vậ phậ tây rậ ng núi. Đậ n vậ đậ xuậ ng an toàn mọt trậ ng cậ tranh cao ngang vai ngậ i. Bên phậ i là sậ n núi đậ c thoậ thoậ i, cậ thậ p và thậ a. Xa xa, nhìn nhậ ng làn khậ mậ ng vậ n lậ bậ trậ i vậ i trậ n mây là đậ, ngậ i ta đậ hình dung sậ sậ ng vậ n còn hậ n đậ n ngay trong vậ ng mọt mậ lậ a đậ n. Tậ u đậ i tậ n sát đậ tậ p hậ p xong, trậ i đậ n chậ lậ nhậ xuậ t phậ t. Nhìn Sậ n Phon đắng chậ tay nhậ ng mọt nhậ y nhậ y, Thăng mím mậ cậ giậ cho khậ i cậ i, gậ đậ u rậ i mậ ngay phậ ng đậ hành quậ đậ vậ chậ hậ ng và đậ n dò. Đậ n vậ cậ a Thăng đậ c lậ nhậ di quậ ngay trậ c khi trậ i tậ i, đậ n đậ a đậ m kậ bậ t tay vậ i mọt đậ n vậ bậ n, đậ cùng tậ n vào mậ c tậ u. Dậ trậ sậ làm ắ n lậ n nên Thăng đậ đậ c trao tậ n sậ trậ c tậ p đậ gậ i không yậ m khi cậ n thiậ t. Cái ắ n huậ khác thậ ng này đậ làm cho Thăng lo ngậ i nhậ u hậ n nhậ ng lậ n hành quậ trậ c.

Kậ m đậ m quậ sậ, phậ lậ nhậ cho thậ c cậ p, phậ i kậ m tậ n hậ u truyậ tin xong, vậ i đậ i hình yậ m trậ, đậ n vậ di chuyậ n đậ n đậ m hậ i ngậ. Trậ i tậ i, rậ ng cao nguyên đẹn thậ m mọt mậ ng đậ y đẹn đậ a. Thậ nhậ thoậ ng, nhậ ng tậ ng gậ lậ c cậ c lậ i vang lậ n. Thăng muậ n nậ i cậ u. Bậ y chậ m gậ kậ n khậ thậ ng này không chậ u ngậ, lậ u lậ u lậ i gậ, ắ m vang nhậ nhậ t dao cậ a vào nhậ ng sậ i dậ thậ n kậ nhậ đắng cậ ng cậ c kậ cậ a đậ n quậ đậ hành. Thăng cùng binh sớ, ắ m lậ ng vậ tuyậ n, tậ n tậ ng bậ c thậ n trậ ng, không gậ p mọt sậ quậ y phậ nào cậ a đậ chậ quậ. Đậ n đậ m hậ n, đậ n vậ bậ n là mọt chậ đậ n thiậ t gậ p đậ chậ sậ n. Sớ quan chậ huy thiậ t kậ là mọt ngậ i bậ n chậ n đậ u rậ t thân, chậ mậ ng và nậ ng nhậ t bậ t tay Thăng làm cho chàng cậ m thậ y vậ ng tậ m hậ n cho đậ n đậ ng gậ gậ c sậ p tậ i. Chậ n xa tậ n thậ t chậ m, chậ n sớ biậ đậ ng bắ m theo sau, tậ ng thiậ t, tậ n vào mậ c tậ u. Đậ n sáng, toá n tậ n sát báo cáo là đậ có đậ u hậ u đậ chậ xuậ t hậ n phậ trậ c, nhậ ng chậ a bên nào khai hậ a. Chậ mọt lát sau, đậ chậ mậ mậ tậ n công. Tậ ng sậ n phậ o vang rậ n, tậ ng nậ B40 bậ ng vậ, sậ c ngậ t. Đậ ng nậ ng. Hậ a lậ c đậ i phậ ng quậ mậ nhậ. Nhậ vậ y là quậ ta đậ lậ t vào phậ c kậ chậ. Thăng lậ n lậ c vậ bậ chậ huy nhậ ng không vào đậ c tậ n sậ. Sậ n Phon báo cáo hai thiậ t gậ p mậ đậ ng đậ bậ bậ n chậ y,

toán tiền sát đang áng bình bặt đứng, chồm lồm. Thằng ra lồm cho đến vớ dờng lồi, bặt trí dờc bìa rờng bên trái. Địch quân chĩa xuýt đều lờ diên, nhõng mồm cờ đến pháo càng nờng thêm, nờ liên tấc và đến tấc nhiu hờng, chồm không bợn tờng đờt nhõ trờ c. Quân ta phờn công quyờt lờt, nhõng sau hờn nờa giờ giao tranh vờn không tợn lên đờ c. Nhõng khờu đời bác trên chiờn xa phời bợn trờ c xỏ vào nhõng bời rờm nghi ngờ có súng đờch. Đờ giờm thờng vong, Thằng ra lồm chuyờn mồm nờa lờ c lờng sang cánh rờng bên phời đờ mỗ đờng tợn lên. Chĩa kờp bặt trí thì đến tấc dời sờn núi bợn lên dờ dời. Thờng vong lên cao. Thằng gời trờ c thằng tời thờng nhõng không đờ c đáp ờng. Nhõt cờ nhõt đờng cĩa quân ta đều bờ khờng chồm vì đã lờt vào bờy rờp ác hiờm. Hình nhõ đờch quân đã bặt sờn vũ khí nờng trên các ngờn cây, nên nhõng tờng nờ kinh hoàng nhõ tờ trời cao chờp xuờng đã gây sát thờng ghẻ gờm. Thằng liên tấc báo cáo vờ bặt tờ lờnh tợn phờng xin tờp viờn và yờm trờ hờa lờ c khờn cờp nhõng không nghe trờ lời. Tình hình càng lúc càng bi đát và tuyờt vờng. Thằng đành cho đến vớ triờt thoái. Hờa vô đến chí, tợn không đờ c, thời cũng không xong. Địch đã chờn đờng rút lui bờng nhõng trờn mĩa pháo. Chồm còn mồm con đờng, cho quân chờy sâu vào cánh rờng bên trái, nhõng đến tấc trong bợn ra nhõ vời trờu. Thờt là tờ bặt thờ đờch. Trong cờn hoờng lờn, Thằng nghe tờng gió rít cĩa pháo đài bay B52. Chờ ít giây sau đó, hàng tợn bom trút xuờng. Cánh rờng rung chuyờn nhõ đang cờn đờa chờn. Súng ngờng nờ, chồm còn tờng bom kinh khiờp. Tờng cờt lờa dờy lên, rờng bờ c cháy đờ rờ c trời.

Đến vớ tan hàng. Nhõng ngời sờng sót sau cờn bão lờa mồm ai nờy chờy thoát thân. Sờn Phon và Chinh vờn bám sát Thằng. Ba thờy trò chờy mãi vào rờng. Sờn Phon nhanh nhõn đến đờu. Bờng mồm trờng đến AK nờ dờn tan. Sờn Phon ôm ngờ c lờo đờo, quờ xuờng. Thằng nờm sát đờt nghe ngổng vời giây, rời bò đến. Sờn Phon nờm nghiờng, ngời co quờp, mồm lờ c thờn nhìn Thằng thì thào “*Chờ em nghờ chời rời, Ông Thờy!*” Nói xong, mồm trờn lên, đờu gờ c hờn xuờng. Thằng ngoờ c tay, Chinh chờy đến tờp tay kéo xác Sờn Phon đờu vào trong mồm bời rờm. Thằng rút súng lờ c cờm trên tay, mỗ khóa an toàn rời quay ngời chờy theo hờng khác. Chinh chờy theo liờn. Hai ngời cờ chờy, nhõ mồm phờn xỏ tờ nhiờn đờ tránh đờch quân, chồm không biờt sỏ đi vờ đờu. Bặt thờn, súng lời nờ vang tờ phờa bên trái. Thằng khờng ngời lời, khom lờng xuờng, hai tay ôm đờu gời. Khờu súng lờ c rờt xuờng đờt. Tờp

theo là mồm tờng nờ khờ khờ c. Thằng ngờ bặt ngờ a, bàn tay trái ôm lờy phờa trên ngờ c phời, máu trào ra theo kờ mờy ngón tay. Chinh phỏng ngời tời nhõ mồm lò xo, nờm xuờng, nhõt cây súng lên bợn liên tờp mờy phát vờ hờng đờch rời xỏ c mồm bên vai Thằng kéo đờng đờy đờ công chờy đi. Thằng ghờ ngời xuờng, thì thào “*Anh không qua khời đờu. Em chờy đi, mồm mình may ra mỗ thoát đờ c!*” Vờa nói xong, Thằng buông xuờ tay rời lờm đi. Chinh đờt Thằng nờm xuờng, ngờn ngờ vời giây, chờp tay xá ba cái, rời gờt nờ c mồm đờng lên chờy thờt nhanh.

Thằng tờnh đờy, mỗ mồm nhìn quanh, thờy mình đang nờm trong mồm nhà sàn. Nhà trờng không có ai, bờp lờa đờt bờng nhánh cây khờ trên mồm bặt đá sỏp thờt khờo tờa hời ờm áp. Thằng thờ cĩa mình, nhõng không nhúc nhích nời vì toàn thân tẻ cờng nhõ bặt cái gì nờng dờ xuờng. Thằng tờ nhõ, vờy là mình còn sờng, và cờ nhõ lời nhõng gì đã xỏy ra, nhõng chồm thờy đờu óc mỗ hờ và rời tung. Nhìn xuờng thân thờ, Thằng thờy trên ngời không còn quờn áo trờn. Mồm tờm vời màu chàm thô nhám che tờ ngờ c xuờng quá đờu gời. ờng chân trái và mồm bên vai phời cĩa Thằng đờ c quờn bờng mồm lời vờ cây và buờ c lời bờng dây. Mùi thuờ c gì đó, hình nhõ là ngời, lâu lâu tờa mùi hờng hờc. Cờ thờ bặt đờng, nhõng đờu óc cĩa Thằng dờn dờn tờnh tảo. Chàng nghĩ chờ c là trên đờng đào thoát bặt thờng nờng bặt tờnh nhõng may mỗn đờ c mồm nhóm ngời Thờng cờ u, mang vờ đờy.

Có tờng chân ngời bờ c lên sàn nhà. Thằng nờm quay đờu ra cĩa nên không nhìn thờy, nhõng yên tâm chờ. Bờ c chân nhõ nhàng tợn đến. Mồm cô gái ngời xuờng bên chàng. Thờy chàng đã tờnh lời, cô nàng nói mồm trờng, giờng nhõ nhàng thanh thoát. Tuy không hiờu, nhõng cờ nhìn nờ cời tời nhõ hoa, mồm long lạnh, hai hàm răng trờng ngời đời ánh lờa bờp bùng, Thằng thờy lòng ờm áp, cờm nhõn đờ c mồm nguờn hờnh phúc bặt chờt, nhõ mồm ân sờng cĩa Thờng đờ ban cho mồm chiờn sĩ sa cờ lờ bờ c. Nàng đã biờu lờ sỏ vui mờng khi thờy Thằng hời tờnh. Cô sờn nờ cờ ngời nhìn Thằng mồm hời lâu, nờ cời xinh vờn nờ trên môi, đôi mồm lờ vờ thờng cờm. Nàng đờng lên, đi vờ phờa góc nhà và trờ lời tay cờm mồm cái chén nhõ. Nàng quờ xuờng, mồm tay nâng đờu cĩa Thằng lên mồm chút, tay kia kê cái chén vào miờng. Thằng uờng tờng hờp nhõ mồm thờ nờ c loờng màu ngà ngà, vờ nhõt và thờm thờm. Uờng thuờ c xong, nàng đờt nhõ đờu Thằng xuờng gời, tay xoa xoa trên trán rời gờt đờu cời thờt tời. Lúc đó, Thằng mỗ chú ý quan sát dung

mồ cầa cô gái. Nàng xinh tầi nhồ mắ đóa hoa hàm tiều, mắ tuyểt phồ cầa tầo hóa đã gầi xuểng đầ làm đầp núi rầng Tây nguyên. Gầng mắ trái soan, mũi đầ cầa, mắ sáng, môi hầng, mang mắ vồ đầp man đầi nhồ ng tinh khiểt vô cùng.

Tầ hôm đó, mắi ngày nàng đần nhiều lầ đầ cho Thắg ăn uểng, chăm sóc vắ tầ thầ ng. Nàng làm công viểc vồ sinh thân thầ cho chàng thắ ân cầ, chu áo và tầ nhiên nhồ vồ lo cho chầ ng. Hai ngầi thông cầm nhau chồ qua ánh mắ và trầ ngầi ngồ ng. Thầnh thoểng, Thắg cầm lầ tay nàng nói cầm ần. Nàng đầ yên bàn tay nhồ nhầ trong tay Thắg, nhìn chàng vồ ánh mắ đầu dàng và âu yểm. Thắg phầc hầi thắ nhanh, nên mắi lầ nàng đần thầ ng ầ lầi khá lâu đầ chuyển trò và đầ chàng nói thầ ngồ ngồ nghe rầt êm tai cầa nàng. Thắg đã biểt tên nàng là Y Lềnh và rầt vui, nhồ nhầ đầ cầ mắ món quà Trầi ban, khi biểt cô sầ nầ chầa chầ đầ cầ chầ ng. Chàng cũng có mắ cái tên mắi do nàng đầt cho. Y Thang. Y Thang, tên gầi thắ ngầ ngầ và tình tầ. Mắ tháng sau, vắ tầ thầ ng trên ngầi Thắg chầa thắ lạnh, nhồ ng đã hầt chầ máu khi cầ đầng mầnh. Thắg có thầ tầ ngầi đầ mắ mình đầ mắi sáng lầt ra cầa nhà sàn chồ nàng tiên cầa chàng đầ. Ngầi trong nhà nhìn ra bên ngoài, núi rầng nhồ đầ cầ phồ mắ màn sáng đầt bầng nhồ ng sầi nầng óng ầ, không sáng rầc rầ nhồ ng lung linh đầp tuyểt vồi. Đây đó trong bầ, nhồ ng mái nhà sàn còn đầm sầ ng phầ chiều ánh bình minh, màu nâu vàng nầi bắ trên nầ trầi xanh. Thầp thoắng, trên nhồ ng con đầ ng núi đầc quanh co đã có bóng nhồ ng sầ nầ vai đeo gùi lên nầ ng. ầ bầ này, trầng tầa, đầt may là viểc cầa phồ nầ, nên các nàng phầi thầc đầ và rầi nhà thắ sầm. Đầ ông thì thông dong hầ, vì còn chồ sầ ng tan mắi lên núi sầ bầ. Khi nghe đầ cầ tầng hát trong trầ, trầm bầng du đầ ng, theo gió đầa tầi là lúc Y Lềnh xuểt hiển ầ khúc quanh cầa đầc lên nhà sàn Thắg đầng ầ. Mắi ngày đầu nhồ thầ, rầt đầng giồ, dù cho giồ giểc nầi này chồ đoán theo bóng nầng thôi. Có mắ ầ bầ chầa đầ cầ bao lâu, Thắg đã thầ hình nhồ mắi ngầi dân bầ, bắ kầ tuểi tác, đầu yêu thích và thầ ng ca hát theo tầng khề vồi nhiều âm đầu, khi nhún nhồ vui tầi, có lúc nghe nghề nhầ nhồ chắ chầa nầi niểm uển. Y Lềnh cũng thầ ng hát cho Thắg nghe. Giểng cầa nàng đầ sinh lầc, khi cao vắt ngầ nga thắng thố, khi trầm xuểng nhồ kầ chuyển thầ thì. Tuy chồ hiểu lầm bầm lầi ca, nhồ ng chàng cũng nhầ xét đầ cầ mắi khi hát lầi mắ bài cũ là lầi và đầu nhồc đầu ít nhiều thay đầi. Chàng thích thú khi khám phá mắ

đầu mắi mầ. Nàng tiên cầa núi rầng đầng kầ cầ bên chàng, và cũng có thầ mắi cô gái khác, mang mắ tâm hầ ngồ sầ hoà đầu vồ hầi thầ cầa núi rầng, đầ có thầ hầ nhiên hát lên mắ khúc ca đần tầ tâm trầng cầa mình. Cái cầm hầ ng đầ sáng tác tầc thầi này giểng nhồ lầi trình đần cầa nhồ ng nhồc sầ Jazz, mắ tầ lầi nhồc “tầc hầ ng” rầt đầc ầa chuểng ầ Mầ châu.

Thắg đã tá túc ầ bầ qua hai con trắng. Vắ tầ thầ ng đã lành hầ, nên mắi ngày Y Lềnh đầu Thắg bầc xuểng thang nhà sàn đầ tầp đầ. Nàng còn làm cho Thắg mắ cây gầy đầ chầ ng. Đầ nhồ ng đầ đầ ng đầc, nàng cầm tay Thắg đầt lên vai cầa mình đầ vầ cho vầ ng chân đi. Trầi đã vào xuân, hoa rầng nầ rầ, chim hót vang khồp nầi. Thắg thầ lòng phầi phầi, tầm quên mình là mắ thầ ng bình, cầm nhầ mắ nguể hầnh phúc vô biên nhồ đầng cùng mắ tiên nầ đầo chầi trong cầnh Bầng lai. Sầc khồe cầa Thắg hầi phầc nhanh chóng, Thắg đã bầ hầ cây gầy chầ ng và hai ngầi có thầ đi thắ xa, trầo lên nhồ ng ghồnh đá cao hiểm trầ. Mắ buểi trầa trầi nầng đầp, Y Lềnh cùng Thắg ngầi nghồ chân bên mắ dòng suểi nầc trong veo, cá nhồ nhiều màu lầi nhầ nhồ. Y Lềnh cầi đôi giầy vồi, thầc hai bàn chân xuểng suểi khoểng nầc trầu ghồ bầ cá. Nhìn đôi bàn chân mầm mầm trầng hầng, gắ đầ nhồ son, Thắg bắ chắ thầ lòng mình rung đầng. Chàng cúi xuểng kỷ cầ, nâng niu đôi bàn chân ngầ ngầc mắ hầi lâu. Khi chàng ngầng đầu lên, bầ mắ nhìn nhau say đầm. Nàng đầng lên, kéo tay Thắg đi nhanh đần mắ bãi cầ xanh rầ. Thắg cầi chiểc áo chầm đầng mầc trầi xuểng cho nàng ngầi. Vầa ngầi xuểng là Y Lềnh nhanh tay mầ hàng nút vồi, cầi áo đầ mắ bên, tay đầp nhồ nhồ lên mép áo, đôi mắ long lanh ngầc nhìn lên, miểng cầi tầi nhồ hoa. Thắg ngầi xuểng, nhìn sầ ng bầ ngầc thanh tân, đầp nhồ phồ tầng ngầc, xuểt hiển bắ ngồ nhồ mắ dầng hiể, chàng thầ rầo rầc xuân tình và không còn tầ chồ đầ cầ nầa. Thắg đầu nàng ngầ xuểng. Chàng vồi ôm chầm lầy thân hình nầng ầm, gầc đầu xuểng đầt nhồ ng nầ hầ tham lam vồi vầ trên cầp tuyểt lầ đầng ần lên mắi mầc. Gió ngầ ng thầi. Chim muồng thôi hát. Núi cao, rầng sâu nghiểng xuểng đôi tình nhầ đầng quần quầt trao tình. Trầi và đầt hòa nhồp trong hầi thầ đầ đầ cầa sầc trai vũ bão chiểm đầt cuểng cuểng. Mầ trầi gió núi cùng giao hầ ng vồ tầng rầ thầ ng khoắ cầa tầ hiể và đầp ầ ng nầng nhiểt ...

Trên đầ ng vồ thôn, Y Lềnh nầm tay Thắg không rầi, chân bầc tung tăng, miểng hát liú lo

nhỏ mặt đỏ ửng vô tư. Đón ngó rẽ vào nhà sàn đang
đang, Y Lệnh níu Thăng dỏng mắt, nhìn thẳng vào mặt
chàng, hỏi “Mình là vợ chàng, Y Thang có chừa
không?” Ngón gõn thò thoi, và nàng mỉm cười
nhìn, chờ đợi. Câu trả lời hình như đã chờ sẵn trong
đầu Thăng từ bao giờ. Có lẽ đã có từ ngày chàng
vừa tỉnh dậy và nàng đến, mang theo tất cả niềm
an bài của Thằng ông, nhưng ân ái mà chàng
không dám mơ ước và không có quyền từ chối.
Thằng mỉm cười và gật đầu. Y Lệnh lấy nắm tay
Thăng dẫn đi về một lối khác. Đến một nhà sàn cao,
rừng và đẹp nhất. Nhà của Y Bân, trưởng thôn,
ngồi ở đầu cội thôn bên tôn quý, gọi là Già Bân.

Thăng chờ gặp một Già Bân nào, chờ nghe
nàng nhắc đến khi hai người trò chuyện, hôm nay
mọi việc diễn ra khác. Khi hai người đến, chàng
thang có một thanh niên lớn tuổi đang cúi đầu
dây một chiếc guai to. Anh chàng quay lại thấy Y
Lệnh, chờ khi gật đầu chào và im lặng nhìn Thăng
mặt không biểu lộ một cảm xúc nào. Vào trong nhà,
thấy Già Bân đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ, Y
Lệnh kéo tay Thăng cùng ngồi xuống ghế. Thút
hút sợi thuốc, Y Lệnh hỏi thi thoảng Già Bân là cha
của nàng. Thăng im lặng, và lặng nghe nàng kể
chuyện cùng cha và kín đáo quan sát phản ứng của
Già Bân. Nghe xong, ông vẫy tay ra hiệu cho người
gần, rồi đặt bàn tay lên đầu Thăng, hỏi “Y
Thang! Y Lệnh đã chọn người làm chàng, người có
chưa không?” Lại thêm một lượt gật đầu ngay nhiên
và thích thú, Già Bân đang nói với Thăng bằng
tiếng Kinh rất rành rọt. Thăng chờ đợi “Đó, chưa
!” rồi người yên nghe lòng rên rã. Vui mừng, nhưng
không nỡ nói, như còn có nỗi lo không rõ. Già Bân
tươi cười, dẫn dò nhiều điều bằng ngôn ngữ của
tộc. Vừa nghe vừa đoán, Thăng hiểu được ý chính
là “... Ông Giàng (Trời) đã cho Y Thang xuống
làng, nên đôi vợ chàng với Y Lệnh, thì phải
về núi với rừng...” Khi xuống thang ra về, thấy
chàng trai vẫn còn đứng. Y Lệnh mỉm cười hỏi thi thoảng là Y
Lang, anh trai của nàng. Bởi giờ, Y Lang mỉm cười
mặt người, đặt bàn tay lên vai Thăng, nói “Mong
cho hai người”, rồi đeo guai lên vai đi ngay. Nàng liền
kéo tay Thăng bước xuống con đường dốc, và đi
vừa nói “Y Lang khó chịu lắm đấy, nên chàng có cô
nào chọn làm chàng!”

Trở về nhà sàn, Y Lệnh vào dọn dẹp bên trong,
Thăng ngồi ở cửa ngó ra núi, nghĩ nghĩ mông lung.
Chàng mỉm cười gặp một Già Bân và Y Lang lần đầu,
nhưng giọng nói thì nghe quen quen. Thăng chờ
nhờ ra. Phải rồi, không thể làm quen được... Khi
chàng trúng đèn gõn gõn, đau đến hôn mê. Lúc

tỉnh lại, còn một mình, chàng đã nghe rõ
tiếng người nói chuyện và có vẻ như cãi nhau rất
hăng. Một người nói năng như người, có lúc nghe
ngào như khóc... Y Lệnh. Đúng là tiếng nói của
nàng. Còn tiếng của hai người đàn ông, một cười
gật gù, và một giọng trầm trầm đầy vẻ quyên uy...
Hai giọng nói Thăng vừa nghe lúc này... Chàng
như rơi, thút không sai, đây là giọng nói của Y
Lang và Già Bân. Khúc phim được ráp nối bằng
những sợi kim đã kim chàng, chiếu lại những giây
phút kinh hoàng lúc Thăng nằm trong rừng sâu
đang hiện lên trong đầu... Ba cha con Già Bân đi
rừng, phát hiện một người lính bộ trưởng đang còn
thờ thoi thóp. Vì lòng nhân từ không thể bỏ mặc, Y
Lệnh đã xin cha ra tay cứu mạng. Y Lang quyên liết
phần đời. Y Lệnh đã khóc lóc cầu xin. Sau cùng,
Già Bân ra lệnh cho con trai công Thăng, bằng rừng
lối suối, mang về bên... Y Lệnh, ân nhân cứu tử,
đóa hoa xinh đẹp của núi rừng đã thành thân với
chàng chiến binh thút trút, lúc bước vào chốn thâm
sơn cùng cội. Hôn lễ sẽ tổ chức vào ngày hội con
trăng sắp tới. Thút là thiên duyên tiền định. Ông Trời
trên, đóng khố, bà Nguyệt đeo kiếng quăn sà rông
chờ sẵn trên núi, đã chờ sẵn chờ hai
người. Nói bước cùng là đúng lắm vì Già Bân đã
nói rồi “*Chưa làm chàng Y Lệnh thì phải xuống
đi bộ với bên làng.*” Đó không phải là một điều
kín có thể bàn cãi hay thảo luận, mà là mệnh
lệnh của uy quyền tất định trong một xã hội thu
nhỏ, sống biết lập với thế giới văn minh đời kia.
Biết rõ liên hệ gia đình của nàng rồi, Thăng càng
thức mức không biết tại sao suốt thời gian đầu
thoải mái, Già Bân không hề xuất hiện. Nhưng ngày
tháng sắp tới liệu có êm ả không. Thăng như lòng
phải tìm cách nhìn hoàn cảnh hiện tại xem con trời
sẽ xoay vần đến đâu. Chàng tin là mình sẽ có
bên lãnh đạo đời phó với những bước tréo ngoe, nếu có xảy
ra.

Đám cưới diễn ra vào đêm rằm trăng sáng lung
linh. Cả bên làng tham dự vui vẻ. Không có áo
cưới, sính lễ là một nhánh hoa ban nở mãn khai do
chú rể Y Thang cài lên tóc cô dâu Y Lệnh đang
cười rạng rỡ. Trai gái làng có dịp gặp nhau, cùng ca
hát, nhảy múa thâu đêm bên ánh lửa bập bùng. Thút
rừng những thanh âm, rồi uể uải ngả dần. Chú
rể cũng say túy lúy, cô dâu công vợ nhà hời nào
không hay.

Chàng chiến binh hào hùng đã ngả lưng ngủ trút
bên chinh y trên chiếu trải, nay trở thành một số
nhân vật cuộc sống hoang dã. Thăng làm quen đến
vài tháng ngày leo ghềnh vượt suối săn bắt thú rừng

và để đến cho Y Lệnh thời điểm công việc này. Con cấp dưỡng bồng đã thành chú nai hiên lảnh trên núi cao. Sinh lúc sung mãn và tài tháo vát của một sĩ quan tác chiến là làm giúp Thăng thích nghi với cảnh sống mới thời dẫu. Chàng luôn luôn giúp đỡ mọi người nên được cả bên làng quý mến và nể nang. Đúng một năm sau, Y Lệnh hạ sinh một bé trai béo bõm và kháu khỉnh. Chú cấp con nhanh nhẹn được đặt tên là Y Đông, vì Y Thăng còn để lại một nửa trái tim của mình ở thành phố, về phía đông nam của rừng núi cao hiểm trở này. Trong thôn bên êm ả, dòng đời cứ ngày qua ngày trôi lặng lẽ. Con người không có thù địch, chỉ cần canh chừng mùa nong cho mùa màng và chỉ phải đấu tranh với thiên nhiên, lúc Ông Giàng nổi giận vô cớ, đem gió bão trở xuống núi rừng. Cuộc sống thật hiền hòa. Ánh sáng dưới ngày vua le lói là tiếng hát nổi lên, hòa với tiếng hót lảnh lót của chim muông gọi nhau ríu rít. Già trẻ, lớn bé, ai cũng có niềm vui trên môi vì quanh năm no ấm, không cần lo lắng gì về cái ăn cái mặc. Không hề thù, không tranh chấp. Một người sẵn được con mới to là cả bên được chia phần. Nhờ thế có đáng được gọi là thiên đàng hay không. Y Lệnh, sau khi sanh con đau lòng, càng ngày càng mòn mỏi, đẹp mòn mà. Nàng chu toàn công việc hàng ngày và chăm sóc Y Đông thời chu đáo. Đời với Y Thang, nàng lúc nào cũng là người tình tuyệt vời. Thế nhưng, một khi chiêu xuống, một mình trên núi, nhìn xuống bên làng phía dưới thấy sống giăng mắc, nhà sàn đã bắt đầu “thở khói âm u”, là lúc Thăng buồn bã. Nhờ nhà, nhờ chiến hũu nhúng ngày trên mặt gian khổ. Nhờ quay quýt. Nhờ điên cuồng. Nếu được có nhúng xuống bên tâm trí không dẫu dàng rồi được, thì Thăng có thể chấp nhận sống cuộc đời êm đềm, hạnh phúc này bên người vợ đẹp, hiền lành và đảm đang. Rồi hai người sẽ có một đàn cấp con dẫu thời ng.

Hoa ban lại nó rồi. Núi rừng trống xóa, nhúng sống nó vua thay áo mới thời kiêu diễm, nhờ nhờ Thăng mùa xuân thời ba đã đến. Chờ a kịp xuống rồi u mừng tin vui Y Lệnh đã có mang được a con thời hai, thì một bên cấp xẩy đến làm xáo động tâm trí và đời sống. Một buổi trưa, Y Thang đang ở trên ruộng, làm thay cho vợ nhúng công việc nhúng nhúng, thì thấy Y Lang từ từ chỗi lên. Anh ta báo cho chàng biết là có hai người Kinh mặt quân phục, từ xuống là cán bộ, vào bên tìm gặp Già Bân để báo tin là “cấp được đã được ‘giải phóng’, nhà nước sẽ giúp đỡ các thôn bên ở vùng cao xây dựng một cuộc sống tự do, no ấm.” Y Lang quảng mồm mồm

thực đang hút ra thời xa, hai bàn tay nắm lại, một cau có bức bối, nói tiếp “Cha đã bỏ o với chúng nó là: xửa nay thôn bên chờ a hử đối ăn, thì u m; núi rừng bắt ngàn, ai cũng được c ung dung đi lại. Người ở đây không cần ai giúp đỡ hay giải phóng gì cả!” “Hai đàng giải ng co, cấp với. Chúng nó giải được bắt đi rồi. Cởi chng nó quay trở lại. Cấp trên này chờ. Tao sẽ lên báo tin thêm.” Nói xong, y quày quýt đi xuống.

Thăng người gốc dẫu, nỗi đau thời ng uất hèn dâng trào. Chàng muôn hết lên một tiếng cho núi với, mây tan. Vậy là hết thời rồi. Được ng nào được với nhà, khi cấp được đã bắt nhúng được. Lên lên trong thời tao lo lắng, đáp lại kêu gọi của núi sông, Thăng đã khoác chiến y để làm một công việc cao quý là bỏ o với kẻ quắc, ngăn làn sóng xâm lăng của quắc để phòng Bức. Chàng và chiến hũu đã làm hết sức mình trong sống mừng được giao phó. Trong trận đánh cuối cùng, đàn mãnh hổ được bồng cấp a chàng đã được cấp a lên núi cao để làm sống hũ, chờ a kịp thời tài năng đã phải tan tác trong biển lớn a kinh hoàng. Nhưng cấp chờ huy quân sống thời cao nhúng bắt tài đã được a nhúng đến với tình nhu vào một chiến trường qui mô thì u đi u nghiên chu đáo. Cấp một guồng máy tình báo quân sống không là cấp a Hoa kỳ và Việt nam làm ăn ra sao mà không biết được cấp m bày cấp a để chờ đi u quân vào cấp a rồi. Khi hai phe lâm chiến đã vào thời cài răng lược thì các ông tướng hũp ở phòng tham mưu quân áo trắng hũ láng coóng, dưới vầng trời nón gũn sao lấp lánh, đeo kính mát, tay cầm gậy gũ mun hai đầu bắt vàng, chờ chờ, quýt qua quýt lại trên bên được, gặp rút ban lệnh thí quân bồng bom B52 trở thời m. Có ai biết được cấp bao nhiêu sinh linh đã oan thác trong cuộc tàn sát bắt nhúng và bị thời y. Bao nhiêu năm anh dũng chiến đấu được cấp, cuối cùng là bị thời bi thời ng. Lại là ai? Bây giờ, còn đâu là cấp vàng thân yêu đã từng tung bay ngỏo nghễ sau nhúng chiến thắng lỹ lỹ, người đời còn ghi nhớ. Hình ảnh cấp a từng binh sĩ đã cùng Thăng vào sinh ra từ lớn rồi thời hiên lên trong tâm trí, rồi rõ nét, rồi sinh được. Có nhúng khuôn mặt nám đen khói súng, một mặt trời ng trở ng. Có nhúng cấp người thời đời trên guồng một dải dẫu sống gió ... Trên được đào thoát, Sống Phon đã ngã xuống trước mặt Thăng. Còn nhúng được đời khác, từ cấp chờ đã thành tro bụi trong trận bão lớn. Còn Chính giữ này đang ở đâu. Không biết có thoát ra được không. Thăng thời ng nhờ đến Chính và Phon nhúng nhúng với câu hỏi mà chàng chờ a tìm được cấp giải đáp. Đó là : được cấp nào đã thôi thúc một thì u niên người Miên sống trong mặt sóc Khmer,

chưa tuổi đi quân dịch và một thanh niên người Hoa giàu có, gia đình có đủ tiền để mua một chân lính kiêng hay lính ma; đã tình nguyện vào Bịt động quân và mau chóng trở thành dũng sĩ, xem cái chết như không.

Thăng người biết động như một pho tượng đá, chìm đắm trong nỗi buồn ray rứt. Hoàn cảnh đã đẩy, tên binh giặc này thành một người rừng già, thân người sống cùng thú rừng, đã có một mái ấm gia đình riêng với vợ đẹp con ngoan. Đã có con thơ hai sắp ra đời, dù trai hay gái, chàng sẽ đặt tên là Y Nam, cho tròn hạnh phúc với như chàng đã mơ ước. Ngày vui. Ôi, ngày vui! Chết mãi mãi chết là gì cơ mà. Cuộc sống ở đây rồi sẽ có những tai họa khó lường. Thăng nghĩ đến con động Tây tiến để đi tìm tự do. Nếu chỉ có một thân một mình, chuyển băng đèo vượt núi đi qua biên giới đi với chàng không khó lắm. Nhưng với một vợ hai con thơ, chuyển một o hiem sẽ ít có cơ may thành công. Một nhà hiền chàng đã gửi lời mái nhà xưa về thành đô, rồi còn một già cha yếu đang ngày đêm mong ngóng những đứa con yêu còn mãi mãi nơi trận tuyến. Anh cần

hiện lành là lính biển, anh hai người sĩ mặc áo quân huân, em trai là một cặp núi nhiều năm biên trấn. Anh em của Thăng, giờ này nếu còn sống sót, chớ đâu cho khi sẽ đầy đủ để dành cho kẻ chiến bại.

Tiếng kêu vang xa của bầy quạ đang bay vỗ tay kéo Thăng trở về thực tại. Bóng ác tà đã gác đầu non. Hoa rừng vẫn rừng sáng, đẹp rừng rực, lời cuồn cuộn đàn bướm bay lượn dập dề. Ngay trước mắt chàng, một chú bướm đen đang chớp chớp. Một cánh bướm to với màu sắc lạ, hiếm thấy. Cánh nhưng đen mờ tịt, điểm những chấm vàng kim như sáng lóng lánh. Bỗng dưng, chàng ước gì mình hóa thân thành cánh bướm đen này, để đêm nay bay về thành phố cũ tràn ngập ánh đèn, bay về ngôi nhà ấm cúng thăm cha mẹ và anh em cho thảnh thơi lòng như nhưng. Nhìn xuống dưới thấy Y Lang đi lên, đang giơ tay vẫy, Thăng động động, người nhìn tươi xanh, mũi nạo lên thốt to :

“Ông Giàng ơi! Ông còn gì chân tôi ở đây đến bao giờ, hỡi Ông?!”

Vĩnh Ng